

V Miaoli objevili moji
jeskyni.
Po mnoho let
jsem tam bydlela a utajovala
jsem to – ani žáci to nevěděli.
Ani vy nevíte,
kde jsem bydlela.
Myslíte si, že jsem tam
bydlela ve velkém domě.
Ne, bydlela jsem v jeskyni,
dva krát dva –
dva krát dva metry. To je vše,
co jsem potřebovala.
A to všechno jsme postavili
pro mě a pro mnichy.
Postavili jsme to všechno
za dva měsíce,
moc hezky uvnitř.
Vnitřek jsme teď obložili
dřevem, předtím tam dřevo
nebylo, ale řekla jsem jim,
jen to obložte dřevem,
to pohltní vlhkost.
Nyní je to velice suché,
velice pěkné. Nikdy jsem
nechtěla tu jeskyni opustit.
Když tam sedím, je to tak.
Nechci jít ven
a mám pocit, že je velká,
větší než jakákoliv místnost,
ve které jsem kdy bydlela,
jakýkoliv dům, jakýkoliv
palác, ve kterém jsem kdy
byla. Dobrá, to nevádí.
A nyní,
dokonce ani vy, moji žáci,
ji neznáte.
Držela jsem to skryté
před každým a nyní ji
objevili. Nevadí, nestarám se.
Možná se tam nikdy
nevrátím.
Nemám pocit, že
bych se tam měla vrátit,
takže na tom nezáleží.
Jenom to obětují.
Ale mnoho let
jste vůbec nevěděli, že jsem
tam žila, nikdo to nevěděl.
Mnoho místních

ji vůbec nevidělo,
ani formoskí (taiwanští)
žáci ji neznají.
Jen někteří z nich ji poznali,
když museli jít nahoru
něco dělat a to je vše
a někteří vybraní lidé.
Ne každý ví,
kde jsem žila.
Byla to jenom jeskyně,
malá jeskyně.
Dva metry krát dva metry.
Jako každého jiného
obyvatele.
Nic zvláštního,
každý z nich ozdobil tu svoji
odlišně a já jsem též
odlišila tu svoji.
Ne příliš,
jenom vchod
nebo cokoliv
způsob, jakým uložíte
kohoutek, víte?
Jestli kolem
položíte kámen nebo
nasypete okolo písek,
víte? Jenom, aby se to
trochu odlišilo.
Před jeskyni
máme vodu
s kohoutkem,
ale zakrýváme ho kamenem,
takže to vypadá přírodně.
Květinami nebo jakýmkoliv
jiným způsobem, ano.
Takže ji objevili
a prohlásili: „Každý říká,
že Mistryně Ching Hai
žije v přepychu,
ale ona bydlí v jeskyni,
jenom tři tečka tři.“
A dnes jsem to četla.
Poslali mi to a já jsem řekla:
„Ne, jenom dva krát dva!
To je o 50 % víc!“
Není to pravda! Ale
na Formose (Taiwanu)
tři tečka tři
je jeden „ping“,
rozumíte, „ping“.

Takže si myslí,
že sděluji jako že žiji
v jednom pingu, v jednom
čtverečním pingu, což je
považováno za velice malé.
Neumí si totiž představit,
že je to ještě menší,
o 50 %
menší.
Jenom dva krát dva.
Ale takhle jsme se rozhodli.
To je to, co jsem navrhla
postavit, jenom
dva krát dva pro každého,
protože nikdo není vyšší
než dva metry,
u nás každopádně ne.
Takže dva metry jsou pro nás
postačující.
A já jsem řekla, že to je ta
správná velikost, rozumíte?
Otevřete dveře
a rázem jste na místě,
kde meditujete.
Jestli to je příliš velké,
pak to začnete uklízet
a zdobit a pak
nemáte čas
na meditaci.
To stačí
a jestli někdo z vás zemře,
jenom zavalíme...
a tak je o všechno
postaráno.
To je to, co jsme si řekli,
když jsme stavěli
těch několik stovek
jeskyní, víte?
Mnozí z vás
nevědí ani o jeskyních
na opačné straně hory.
Žijeme v jeskyních,
jsme jeskynní lidé.
My jsme šikovní lidé, že?
Ano.
No, každopádně
to objevili
a říkali
tři tečka tři
a já jsem to dnes ráno četla –

dali mi to,
tu reportáž
z Formosy (Taiwanu).
No, podívali jsme se na
televizní zpravodajství
a zprávu v novinách
a oni o tom tak mluvili,
tři tečka tři. Řekla jsem:
„Ne! To není pravda!
Je to nadsazené –
o 50 % nadsazené!“
Ale buď jak buď,
na tom nezáleží.
To byla
Formosa (Taiwan),
dva krát dva metry,
rozloha.
Jeskyně je těsná. Postavili
jsme to všechno spolu,
jenom ti, kdo to obývají a já.
Žádný profesionál z venku.
Takže muži, ženy stejně,
velcí či malí, všichni stejně!
Rozumíte, všichni nosili,
beton
a železo a provázali
jsme to spolu,
cementem zabetonovali,
to jsme udělali.
Ale vypůjčili jsme si
nějaké stroje, abychom
to udělali, protože jsem řekla:
„Musíme to postavit rychle.
Nesmí to trvat příliš dlouho
cement ztvdne.“
Takže jsme to všechno
udělali za dva měsíce,
více méně 200 jeskyní.
Nepočítala jsem je,
ale více méně asi tolik,
včetně té moje.
A jednoho dne, protože my
jsme nebyli profesionálové,
řídili a pak
převrhli
celý ten velký buldozer.
Jelí pomalu,
aby velkým železným válcem
srovnali cestu,
a pak se jim to celé

svalilo
na vrch jeskyně.
Ten stroj se převrátil
dolů,
ale jeskyni se nic nestalo.
Já vám jen vyprávím,
jak jsme to stavěli.
(Ano.) A povedlo se nám
to postavit.
Řekla jsem: „Jestliže to
postavíme, musí to vydržet.“
Není jiné možnosti,
protože to musí být pro ně
bezpečné, vite?
Protože ta hora
někdy není pevná.
Viděla jsem občas
erozi,
a tak jsme to museli postavit
pevné, aby v případě, že
bude padat skála,
to ty jeskyně vydrželi.
Takže tak to je,
a dva krát dva.
Nemohla jsme si dovolit
postavit víc než to –
ta hora je malá.
Jestli postavíte větší,
i tak nebudete mít
prostor,
to za prvé.
Za druhé,
je to vše, co potřebujeme,
protože když zemřete,
je tam vše.
Jenom zavalíte otvor –
děláme malý otvor,
takový jako bývá vstup do
jeskyně – a pak jen zavalíme
vchod balvanem
a zabetonujeme
a víc se neví, že tam
nějaká jeskyně byla,
zaroste to trávou
a máte hotovo,
máte uděláno.
Říkám, že je to velice
ekonomické, jednoduché
a bez problémů!
Proto jsme to tak postavili,

právě akorát, dva krát dva.
Nyní mám místo.
Větší.
Ačkoliv je to jenom chýše,
dva krát tři.
Je to skutečně o 50 % větší,
ale není to jeskyně.
Je to velice staré,
taková ohrádka pro děti.
Ano, je to staré a z času na
čas tam trochu
kape voda,
ale kvůli tomu
se neumírá.
Je pěkná a zařídila jsem si ji
pohodlně.
Dala jsem si tam jenom
malé nízké sedátko, stůl
a malou židli na čtení
a je to nádherné!
Víte, já nebudu chtít
opustit ten dům.
Máme větší dům,
ale pro psy,
lidi a všechno.
Je to jak zoo.
Tak žiji v tom malém domku
trochu stranou.
Teď mám tedy větší
a jestliže nastanou nějaké
problémy, jsem si jistá, že
dostanu ještě větší.
Nejdřív dva krát dva,
teď dva krát tři.
Ve skutečnosti, abych byla
přesná, je to 2 krát 2,9. Ano.
Můj návštěvník to měřil.
Fajn, já vám jenom chci říct,
že mi tam je pohodlně.
Je velice těžké
chtít opustit
pohodlné místo.
Tak jsem si pomyslela:
„Dobrá, to je vše, Ching Hai,
to je pravděpodobně
tvoje poslední
šance dostat se odsud,
tak se sbalíte a jdete,
protože si nemyslím, že
tě později nechám

opět odejít.“
Takže nevím, jak dlouho
ještě budu chodit ven.
Doma je mi pohodlně.
Mám psy, kteří
mě milují jako
královnu vesmíru, a
mám vše, co potřebuji.
Přinejmenším jeden oděv
každý týden, víte?
Co více
potřebuji?
Když jste doma
ve vašem příjemném
prostředí, nepotíte se,
neušpiníte se,
nejste nijak cítit.
(Q(f):Ano.)
Mohli by jste zůstat na dva,
tři týdny. Žádný problém.
Nepotřebujete pořád
prát,
oblékat se, nebo cokoli.
Ve skutečnosti, když jdu ven,
jdu do kavárny,
vyjdu, cítím cigarety,
cokoli, nevím.
Hrozné! A pak musím
jít ven z taxi,
projít se nahoru a dolů
na pár minut, jen abych
se zbavila zápachu.
Vešla jsem do kavárny, jen
abych se zeptala na taxi,
požádat o pomoc se
sehnáním taxi, jelikož
jsem neznala okolí,
a pak je to ukrutně cítit.
Pak celou dobu v taxi,
všechno to znečištění,
způsobí mi bolest hlavy,
vážně. Jdu ven
z kavárny,
Hlava mě již bolí
a pak celou cestu,
znečištění, také hrozné.
A poté,
říkám si:
„Máš velké štěstí.
Přece jen

máš taxi.
Sedíš tu pohodlně,
tak si nestěžuj.“
Dejme tomu, že bych si
musela dojít, abych vás
viděla. Jako v starých časech?
Mohla bych si sednout
meditovat celý den, nic
nedělat, a vůbec se necítit
provinile.
Necítila bych se,
že nedělám nic pro svět.
Cítila bych se dobře.
Cítila bych se dobře. Cítila
bych se skutečně dobře.
Mohu si zde jen sednout,
nebo jen koukat ven
z okna celý den,
nic nedělat.
Možná teď a příště
napsat pár veršů.
Ne, jsem zaneprázdněna,
i když by jsem nechtěla být,
jsem zaneprázdněna.
Jsme zaneprázdněni doma,
pracovat doma je příjemné,
ale jít ven,
velmi náročné.
Ale další den jsem
poslouchala rozhovor
s Dr. Janezem
ze Slovinska?
A on řekl něco, co mě
zaujalo.
Řekl něco jako toto,
„Duchovní vůdce
se musí spojit se světem,
pro spolupráci
s vládou.“
Cítila jsem, že měl skutečně
pravdu, ale copak vláda
žádá duchovního vůdce?
Například, dokonce
když duchovní vůdce,
osvícený člověk,
chce spolupracovat s
vládou... myslím tím,
vláda to musí
chtít.
Chápete mě?

Ano.
Můžete jen nabídnout
službu, ale oni to musí
přijmout, či nikoli.
To je další věc,
takže jsem přemýšlela,
„Ó můj bože,
máš pravdu,
avšak, přesto,
možná je to v pořádku,
možná ne.“
Nyní víte moje tajemství.
Víte, jsou tu
někteří lidé, kteří
by mohli přijít,
ale neprijdou, jelikož
je jim doma
příliš pohodlně.
Vím to,
a neviním je,
jelikož znám ten pocit.
Ptal se,
zda-li děláte mnoho
humanitární práce
a my jsme řekli,
„Ano, ano, (Já?)
pomáháte neustále,
s humanitární prací.“
(Ano.) My.
Ano, říkal:
„Ano, to je velmi dobře.“
Jelikož je v divadle,
říkal, že je velmi důležité
pomáhat také dětem,
s kulturou,
proto říkal, „Když je někdo
hladový,
a dáš mu najíst...“
Nezapomenou.
Hudba, tanec,
zpívaná poezie,
jelikož to je podstata naší
existence, víte?
Získat kolik jen můžeme,
jelikož když většina lidí
nemůže dostat vnitřní
hudbu, poté je samozřejmě
vnější hudba vše
co mají,
a všichni se tak cítí

skvěle, ne? Ano. Dobrá, na zdraví všichni! Na zdraví! Dobrou chuť. Na zdraví. Místopředseda, je skvělý, můj bože. Všichni jsou skvělí. Kež bych si je mohla vzít všechny s sebou domů. Jako bychom se znali již dlouhý čas. Jako dobří přátelé, či tak nějak. Dobří příbuzní. Toto je kůň. Měl by být. Díky všem, ne? (Děkujeme, mistryně.) Každý pomohl trochu. Věnováno dobrým účelům. Říkám, to ve skutečnosti není moje televizní stanice, je to stanice mých lidí a já se na ní občas koukám. Ráda se na ní koukám. Dobré zprávy, víte, dobré zprávy dávají dobrý pocit. Jelikož se někdy musím koukat na ostatní programy, vyhledávat, či vidět nějaké dobré zprávy, ale povětšinou nedobré zprávy. Takže poté ráda přepnu zpět pro útočiště. Můj bože, všechno jen špatné zprávy. Dávají vám trochu těžký pocit. Ano. Takže pro lidi, kteří neradi sledují špatné zprávy, nebo se chtějí po špatných zprávách osvěžit, nabízíme oázu. Jako v poušti, útočiště, kam se mohou vrátit	a vykoupat se v pozitivitě a dobrotě, chápete? Takže tohle je myšlenka. Obzvláště nyní a s 24 hodinovým Supreme Master TV, takže pokaždé když jen procházíme kolem a vidíme Mistryni a tento program je tak pěkný. Vše pozitivní a... Kdykoli chtějí to mohou zapnout a vidět. Někteří lidé říkají, že to nechávají puštěné celý den, celou noc (Ano.) Pro dvojité požehnání, víte? Zdvojit požehnání, trojnásobek, čtyřnásobek požehnání a nechat to na pozadí k meditaci. Hodně pracuji na udržení kvality. Vedou si dobře, avšak musím stále kontrolovat. Pro případ, víte, jen pro případ. Ano, pracuji mnoho. Pracuji opravdu těžce. Ano, ale nevádí mi to, nikdy mi to nevádí. Není nic lepšího pro co pracovat, že? To je jedna z nejlepších věcí, kterou nabízíme světu, (Ano.) zdarma. Jelikož mnoho televizí (kanálů), pobírají příspěvky, či dostávají peníze od velké společnosti, víte? Už jedna společnost je dost k pokrytí všeho. (Ano.) My neděláme nic takového. Inzerce děláme pro restaurace a pro	útulky, které nezabíjejí, ale to vše je zdarma, ve prospěch lidí. Nepřijímáme peníze. Pouze dáváme, ale nebereme nic. Neberu nic. Možná, jsem si myslela, snila jsem o tom, jak máme, jak máme tým, ano? Speciálně připravený, dobře vycvičený, víte. Mladá děvčata a... mladé, starší to záleží, a jedeme do světa, předvádíme umění, jen tančíme, zpíváme, hrajeme divadlo. Ano. Dramatizujeme příběhy, ale duchovní, (Ano.) něco takového. Víte, myslela jsem si můžeme to udělat a nabídnout to světu, ano? Myslíte, že by lidé koupili lístek a přišli? Ano. (Ano?) Koupím lístek. Mezinárodní? Ano. Dobrá, možná to můžeme udělat a po zaplacení výloh a všeho, dáme výdělek té zemi, (Ano.) kdekoliv budeme, nebo tomu okresu, tomu kraji, kam pojedeme, chudým lidem té oblasti. Víte, Mistryně, že tu byl projekt, kde nějací umělci mě kontaktovali, v... Kdo? Herci z Amsterdamu. A říkali, že
--	---	--

jich je hodně
a chtějí
ukázat svoji práci
před
lidmi v nemocnicích
a dosáhli
velice pozitivních výsledků,
myslím jako, že jejich léčba
probíhala také lépe.
Může to také velmi
pomoci těmto lidem.
V pořádku.
To je velmi dobré,
co dělají.
Lepší, než to nedělat,
lepší, než mnozí lidé.
Ale my chceme víc, než
jen fyzické uzdravení
dobře? Ale lidé dostávají
fyzické zdraví i tak.
Ale nemusí chodit jen do
nemocnic uzdravovat lidi.
Ano, dělají
to nejlepší co mohou.
Právě jsem se ptala
jak se mají jeho děti, víte?
Protože vím, jak je to
těžké opustit,
opustit děti.
Manželku možná snadno,
ale děti. Manželku, manžela
snadné, ano?
Těžké, ale někdy lehčí,
než nechat doma děti.
Stejně, řekla jsem dobrá,
možná lidé, kteří
nemají děti,
tomu nerozumí,
protože možná ve skutečnosti
děti vůbec nechcete,
nechcete mít děti,
ale jednou je máte
a jste prostě bezmocní.
Milujete je
k smrti
a obětujete se.
Pracujete celý den a
nemůžete spát celou noc –
všechno jedno,
i tak jste šťastni

a hrdi,
že to pro ně můžete udělat.
Dnes jsem potkala taxikáře
a on jen řekl,
ano, zrovna teď,
jsem mluvil o psech,
to je stejné, jako děti.
Když jste s nimi,
jste bezmocní.
Když jste pryč, je to
možná v pořádku.
Necítíte opravdové
propojení na nic,
děti, nebo psi, nebo cokoliv,
ale jakmile jste s nimi
je to konec, jste vyřízení.
Hotovo,
jste v koncích,
jste mimo, zapomenete na
vše ostatní, protože oni
vás prostě dostanou.
Dotknou se Vás
přesně tady.
Milují Vás tak moc,
že nevíte
co dělat sami se sebou.
Jste bezmocní, ano?
Stejně je to s dětmi.
Ne že by ve skutečnosti
chtěl děti,
ale mimochodem,
záměrně je mají
a nyní je bezmocný,
takže znám tu situaci.
Proto jsem se ho zeptala,
jak se mají děti.
On řekl mají se dobře.
A já vím jaké to je,
víte?
To je důvod proč řada lidí
nerozumí
proč máte děti
a pracujete tak tvrdě,
ale rodiče,
těm pracovat kvůli
dětem nevadí
dnem i nocí, víte?
Jen aby poskytly svým dětem
pohodlí a viděli je
šťastné a viděli je

usmívat se a říkat,
„Díky Tatínku“ nebo:
„Díky Mami“.
To je vše co chtějí.
Roztomilé.
A mohou pracovat
dnem i nocí,
nezaleží na tom.
Někteří lidé
mají dvě práce.
18 hodin denně, jen aby
zaopatřili svou rodinu, a jsou
šťastni, že to mohou udělat.
A dnes som spoznala
taxikára, ktorý ma viezol
celou cestou až sem.
Pracoval
ako taxikár veľmi dlho,
mnoho desiatok rokov. Dnes
je už skoro na dôchodku.
Takže musí pracovať
až do dôchodku,
ale je šťastný
a má dve deti, synov,
no povedal:
„Teraz sú už veľmi veľkí.“
Tak som sa spýtala: „Takže
už nemáte žiadne starosti?“
Povedal: „Nikdy sa nezbavíte
starostí.“ Spýtala som sa:
„Koľko majú rokov?“
On povedal: „Jeden má 32
a druhý má 26.“
Povedala som:
„To už ale nie sú deti.“
Odpovedal: „Nie,
stále sú to deti,
a stále mi vytvárajú
problémy.“
Spýtala som sa: „Aké
problémy robia teraz?
Bývajú so svojimi
manželkami a deťmi?“
Spýtala som sa:
„Pretože keď vaše deti
vyrastú, máte vnúčatá.
To je ten dôvod,
že máte problémy,
aké ste predtým nemali?“
Povedal: „Nie,

problém je to,
že nemajú vnúčatá.“
Povedal: „Iný problém.“
Pretože niekedy
deti odídu, oženia sa,
vydajú sa, a vrátia sa späť
aj s vnúčatami.
Rozvedú sa a podobne,
viete, problémy.
Ale tento muž povedal,
že problémom je to,
že nemá vnúčatá.
Spýtala som sa: „Prečo?“
„Pretože sa nechcú oženiť;
proste zostávajú sami.“
Povedala som: „No, myslím,
že to nie je až taká zlá voľba.
Niektorí urobia oveľa
horšiu voľbu než to.“
Povedal: „Áno, pretože
majú v súčasnosti obavy,
lebo nevidia ľudí
v šťastných manželstvách
trvajúcich dlhú, dlhú dobu,
na celý ďalší život –
väčšinou sa len zoberú
a zajtra sa rozvedú,
alebo sa rozvedú o rok,
lenže majú deti.
A problém je, že dieťa
spí jeden deň u mamy
a ďalší deň u otca.
Toto je pre deti zlé.“
Povedala som: „Áno, možno
sa práve toho obávajú,
preto sa neženia.“
Ale on povedal, že aj tak
chce, aby sa oženie.
Usadili, pretože on má
šťastné manželstvo.
On je jediným
živiteľom v dome.
Jazdí s taxíkom
a vychováva
dve veľké deti.
Chodia na vysokú a podobne,
a mama zostáva doma.
Ešte stále aj dnes zostáva
doma, aj keď sú deti
už dospelé.

Ona stále zostáva doma,
len aby nakupovala a varila.
Aká milá rodina!
Povedala som: „Vaša rodina
vyzerá ako z nejakej knihy.“
Viete,
z knihy pre deti.
Neviem, či taká rodina
ešte vôbec existuje.
On povedal: „Áno,
nie je ich veľmi veľa,
ale stále existujú.“
V každom prípade,
on jediný zarába peniaze.
Dokážete tomu uveriť?
A necháva manželku doma,
až doposiaľ,
a zvládli to
a vychovávajú 2 veľké deti.
Oni sa len nechcú oženiť.
Povedala som:
„No, asi ich v súčasnosti
nemôžete obviňovať,
ak pomyslíte na to,
že situácia s manželstvami
nie je až taká dobrá.
Možno majú obavy,
pretože mať deti,
a potom to možno
zlomí srdce
nielen rodičom
ale celej rodine.
A hlavne muži,
sú veľmi citliví.“
V niektorých prípadoch
sú možno citlivejší
než ženy.
Keď sa rozvedú, videla som
niektorých mužov so
skutočne zlomeným srdcom.
Trvá im dlho,
dlhý čas spamätať sa z toho.
Niektoré ženy
sa vzchopia rýchlejšie.
Sme také chytré
alebo necitlivé?
Jednoducho ich odstrihneme
a ideme ďalej, alebo čo?
Muži sú veľmi citliví,
cítim to.

Keď sa vzťah rozpadne,
muži sú viac...
Myslím si, že muži sú viac
zranení, než ženy.
Jednoducho to tak cítim.
Cítim, že muži
sú citlivejší,
alebo je to možno preto,
že ženy sú družnejšie,
viete? Idú von s kamarátkou,
porozprávajú sa, nakupujú,
urobia si mejkap, kúpia si
vysoké podpätky a šaty
a potom idú von.
Niekedy oveľa ľahšie dokážu
odvrátiť svoju pozornosť
od smútku.
Ale muži, oni len...
Držia to vnútri.
Držia to vnútri
vo svojom srdci,
a len o tom mlčia,
pretože nie je
veľmi chlapské rozprávať
o svojich emóciách.
Aká chytrá myšlienka!
Neviem,
kto ich to naučil.
Toto skutočne
zabíja vášho syna –áno? –
takýto rozhovor.
Muži alebo ženy,
do paroma,
keď ste smutní, ste smutní,
keď ste šťastní,
ste šťastní.
Čo je na tom zlého?
Ale nie je chlapské
rozprávať
o svojom smútku, viete?
Väčšinou je to tak,
že idú do krčmy
a utopia sa
v pive alebo alkohole.
To je ešte horšie.
Takže ženy – či
citlivejšie alebo chytřejšie.
Snažia sa zbaviť sa toho
veľmi rýchlo, viete?
Nájdu si kamarátku,

porozprávajú sa o tom,
celý deň preklebetia
o zlom manželovi,
až kým im nie je lepšie,
až kým nie sú
všetky zlé veci preč,
a potom pokračujú v živote.
Ale muži to nerobia.
Väčšina mužov nehovorí
v zlom o svojich bývalých
ženách alebo ex priateľkách.
Sotva som niekedy počula
nejakého muža hovoriť
v zlom o svojej ex,
ale počula som veľa žien
nadávať na svojich ex.
Možno je to najlepší spôsob,
ako sa toho zbaviť, pretože:
„Pozri,
zlá vlastnosť, zlá vlastnosť,
zlá, zlá, zlá, dobrá, zlá,
zlá, zlá, dobrá.
Príliš veľa zlých,
a len tri či štyri dobré.
Fajn, zabudnime naňho!
Čím viac o tom hovorím,
tým horším sa stáva.“
Takže vytiahne všetky
jeho zlé vlastnosti, viete?
Skutočne, čítala som
v jednom ženskom článku,
už dávno,
keď som bola tínedžer –
viete,
čítate všetky takéto veci –
„Ako rýchlo zabudnúť
na svojho priateľa.“
Alebo ako zabudnete vaše...
Viete, urobiť si zoznam
všetkých zlých vlastností,
ktoré na ňom neznášate.
Fajn,
a všetky dobré vlastnosti?
Áno,
možno spomenúť len zopár,
skrátiť to. Alebo najlepšie je,
ak nevediete žiadne.
Len všetky zlé vlastnosti,
urobiť ich zoznam a potom
na neho zabudnete rýchlo.

Ženy možno ľahko, áno?
Sme otvorené, viete,
rozprávame sa o tom.
Keď chceme radu,
spýtame sa. Keď nevieme,
povieme, že nevieme.
Ale muži,
ak oni niečo nevedia,
aj tak povedia:
„Áno, možno je to tam.“
Možno! Viete,
cestovala som mnohokrát,
s mnohými mužmi šoférmi,
oni sú proste iní. Poviem:
„Fajn, ak si zabúdil,
ak nevieš,
zastav prosím a spýtaj sa.“
No oni šoférujú ďalej.
Hovorím: „Môžeš prosím
zastaviť a spýtať sa toho pána
tam?“ Oni ďalej šoférujú
opačným smerom.
Nerozumiem tomu.
Čo je na tom zlého
jednoducho zastaviť
a spýtať sa cudzieho človeka?
On vôbec nevie,
kde bývate.
Nepozná vaše telefónne číslo.
Nepozná vaše meno.
Nestará sa o to,
čo robíte so svojím životom.
Nestará sa,
či ste inteligentní alebo hlúpi,
koľkokrát ste sa
vo svojom živote stratili.
Vôbec to nevie
a ani sa o to nestará.
Ale nie,
on len šoféruje ďalej,
až kým ma to nenaštve.
Poviem: „Ak nezastavíš
a nespýtaš sa hneď teraz,
vystúpim, vyskočím von.
Vy možno máte veľa času
ale ja nemám!“
Niektorí ľudia sú proste
takíto „fajeri“, viete?
Čo je na tom zlé
spýtať sa na cestu?

Keď sa máte spýtať
svojej ženy alebo priateľa,
svojej priateľky, matky,
možno sa bojíte,
že stratíte tvár.
Ale tu sa máte spýtať
nejakého cudzinca na ulici!
Jemu je úplne jedno,
ako vyzeráte.
V nasledujúcej sekunde,
keď zahne za roh,
si na vás už ani nespomenie.
Nie! Nespýtate sa,
a je dokonca v poriadku:
„Fajn, spýtam sa polície.“
„Nie“, len pokračujete ďalej.
„Možno to nájdem sám.“
Aké ľahké to je
len sa niekoho spýtať, však?
A niekedy dokonca poviem:
„Dobre teda,
nájdime taxík,
nejaký miestny,
a nasledujme ten taxík
až na tú adresu, je to ľahšie.“
No on stále nemá chuť
to urobiť.
Stále sa mu nechce
to urobiť. Muži.
Ženy, áno.
Ak sa my ženy stratíme,
hneď sa spýtame.
Dokonca sa spýtame
ešte skôr, než sa stratíme.
Aby sme sa uistili,
že sme sa nestratili.
Niekedy sa možno pýtame
až príliš veľa,
ale dôjdeme tam, viete?
Raz sme cestovali,
3 muži a jedna žena.
Tá žena išla pomalším autom,
viete, moja asistentka,
menšie auto,
my sme mali 3 veľké autá
so psami a vtákmi.
Viete, robili sme si starosti,
aby sa psy a vtáky
necítili nepohodlne,
keď cestujú príliš dlho.

Povedala som jej: „Fajn,
tak či tak máš GPS.
Snaž sa nájsť cestu, dobre?
Ak nie, proste choď do
najbližšieho veľkého mesta,
zavolaj, prídeme po teba.
Teraz už musíme ísť, rýchlo.“
Fajn, myslela som si, že
s 3 mužmi prídem rýchlejšie.
Nie, tá žena tam prišla prvá,
s pomalším autom.
Áno, je to skutočný príbeh.
Možno to bola nehoda,
možno náhoda, a možno
zasa mužská záležitosť.
Neviem.
To vám hovorím.
Je to tak.
A niekedy veria viac
svojím vlastným spôsobom
než faktom.
Ako som vám už
mnohokrát povedala,
jeden z mojich šoférov,
išiel už veľa krát
z môjho domu na letisko.
Netreba na to GPS, nič.
On už pozná cestu,
aj so zavretými očami
tam dokáže dôjsť.
Nie, keďže máme GPS,
musíme ho použiť.
Takže sa s tým
neustále zapodieva.
Takmer zišiel z cesty
a zbehol dole zo svahu.
To bola horská cesta,
veľmi nebezpečná
a on vždy chodí takto!
Každé dve či tri sekundy
urobí autom cik-cak
z jednej strany na druhú,
pretože sa stále zapodieva
tým GPS.
Neustále to toho ťuká,
pretože to nefunguje.
Stále do toho ťuká rukou
a otáča to.
Hovorím: „Ak to nefunguje,
tak to nefunguje.“

Aj tak to nepotrebuješ.
Ideme na letisko,
nepotrebuješ to.“
No on aj tak nepočúva.
Mnohokrát už takmer
zišiel z cesty.
Pretože tá cesta,
ak z nej zídete,
zrútite sa dolu svahom,
to je ten problém.
Je to malá cesta,
nie je to široká
ani rovná cesta.
ani rovná cesta.
Bolo to také nebezpečné,
no aj tak nepočúval,
stále sa tým zapodieval.
Skutočne, naozaj to bolo tak.
Neviem,
prečo muži ťažko prijímajú
niektoré úplne prosté veci
zdravého rozumu.
Takže ak bude mať
niekto z vás zlomené srdce
alebo nejaké problémy,
len choďte von, poklebetzte
so svojím starým priateľom.
Povedzte mu všetky zlé veci
o vašej žene
a pochovajte to... rovno tam.
Alebo to všetko napíšte
a spáľte to, a preneste sa
cez to rýchlo, dobre?
Nie je na tom nič chlapské,
keď držíte utrpenie
vo svojom srdci.
Áno? Ale tak či tak,
je to vaša vec.
Ak chcete trpieť,
nech sa páči, je to váš život.
Dovidenia.
Ďakujeme, Majsterka.